

прѣмръзналъ, той се тръшна въ леглото: страшна треска го разтресе.
 — Синко, синко! каза той и ме цѣлуна. Внимавай, замѣ-
 ствай достойно татка си... За мене не се грижи, ще ми мине.
 И тъй азъ станахъ кантонеръ. Кое по-рано да гледамъ —
 влаковетѣ ли или баща си? Свѣтъ ми се зави...

— Дръжъ се сега! — си казахъ. Почувствувахъ се мжжъ,
 силенъ мжжъ. Станахъ сериозенъ; почнахъ да пипамъ полска, и
 съ обмисляне. Взехъ часовника въ джоба си. Приготвихъ се и
 чакахъ влаковетѣ. Оставаше още врѣме: направихъ на татко чай;
 дадохъ му хининъ и намазахъ гърдитъ му съ йодъ. Татко се
 унесе въ хубавъ сънъ: ясно бѣше, че ще му поодѣкне. Влаковетѣ
 минаваха и отминаваха съ шумъ покрай нашия кантонъ. Мина и
 вечерния бързъ влакъ: нѣщо трупна на земята. Наведохъ се и
 го дигнахъ — това бѣше очакваниятъ пакетъ съ подаръцитѣ.

Не било рѣшено много да имъ се радвамъ...! На втория день,
 когато мама трѣбваше да си дойде за Коледа, отидохъ да прѣ-
 гледамъ и линията. Прѣкръстихъ се и тръгнахъ. Линията бѣше